Slava morală a Domnului Isus (11)

Cum El nu S-a lăsat orbit prin amabilitate

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

soundwords.de/ro/a11186.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 11; Luca 7; Matei 16; Ioan 20

Domnul Isus nu a judecat alte persoane menajându-Se pe Sine, aşa cum cu regret facem noi. Noi suntem prin natura noastră înclinaţi să apreciem pe cineva după felul cum ne întâmpină, judecând caracterul şi munca lui corespunzător intereselor noastre. Însă Domnul nu a acţionat în felul acesta. Dumnezeu este un Dumnezeu al cunoaşterii; El cântăreşte corect toate acţiunile, căci El le evaluează pe toate în chip desăvârşit şi le înţelege în importanţa lor morală. Şi Isus Hristos, modelul Dumnezeului oricărei cunoaşteri, a acţionat la fel în timpul slujirii Sale aici pe pământ.

La fariseul din evanghelia după Luca capitolul 11

Capitolul 11 al evangheliei după Luca ne oferă un exemplu pentru aceasta. La fariseul, care L-a invitat pe Domnul Isus la masă, s-a arătat o aparenţă de amabilitate şi voinţă bună; dar Isus era „Dumnezeul oricărei cunoaşteri”, şi ca atare El a evaluat acţiunea acestuia potrivit cu caracterul ei adevărat şi însemnătatea ei morală. Mierea amabilităţii, partea componentă cea mai bună în viaţa socială a lumii acesteia, nu

a putut să strice gustul şi sentinţa lui Hristos. El a recunoscut tot ce era de valoare. Amabilitatea, care L-a invitat, nu a influenţat sentinţa Aceluia care ţinea în mâna Sa balanţa şi greutăţile Locului Preasfânt al lui Dumnezeu. Era Dumnezeul oricărei cunoaşteri, pe care amabilitatea lumii a trebuit să-L întâmpine în împrejurarea aceea; şi ea nu a putut rezista înaintea Lui. Aceasta este cu siguranţă pentru noi o învăţătură demnă de pus la inimă!

Invitaţia ascundea în sine un plan bine gândit. Abia intrase Domnul în casă şi stăpânul casei joacă rolul fariseului şi nu al unei gazde. El îşi exprimă mirarea, că Domnul nu Şi-a spălat mâinile înainte de masă; şi caracterul, pe care el îl ia la început, se arată la sfârşit în toată mărimea lui. Domnul întâmpină această comportare într-un mod foarte potrivit; căci El cântăreşte toate, aşa cum am spus, ca Dumnezeu al cunoaşterii. S-ar putea probabil gândi că amabilitatea arătată Lui ar fi trebuit să-L reducă la tăcere. Dar Isus nu putea să-l privească pe fariseu numai menajând propria Lui Persoană. Linguşirea nu a putut să influenţeze sentinţa Sa. El descopere şi pedepseşte, şi finalul întregii scene Îl îndreptăţeşte.

Luca 11.53,54: După ce le-a spus aceste lucruri, cărturarii

şi fariseii au început să-L pună la strâmtorare şi să-L facă să vorbească despre multe lucruri; Îl pândeau, ca să prindă vreun cuvânt din gura Lui, pentru ca să-L poată învinui.

La fariseul Simon

Foarte diferită de aceasta este comportarea Domnului în casa unui alt fariseu, care de asemenea L-a invitat la masă (vezi Luca 7), căci Simon nu ascundea intenţii secundare, atunci când L-a invitat. Desigur, şi el a părut să acţioneze ca un fariseu, prin faptul că a acuzat pe sărmana păcătoasă din cetate şi a mustrat pe Oaspetele lui, deoarece Acesta a tolerat apropierea ei. Dar o simplă aparenţă niciodată nu poate sta la baza unei sentinţe drepte. Deseori aceleaşi cuvinte, în funcţie de buzele care le rostesc, au un sens cu totul diferit. Cu toate că din cauza aceasta Domnul, care cântăreşte totul potrivit cu desăvârşirea lui Dumnezeu, îl mustră pe Simon şi îl dă pe faţă, El îl numeşte totuşi pe nume şi părăseşte casa aşa cum ar trebui s-o facă un oaspete. El face o deosebire între fariseul din Luca 7 şi cel din Luca 11, cu toate că El a stat la masă la amândoi.

La Petru

Petru exprimă dragostea lui compătimitoare, spunând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ţi se întâmple aşa ceva!” (Matei 16.22) Dar Isus judecă cuvintele lui Petru numai după valoarea lor morală. Nouă ne vine foarte greu să acţionăm în felul acesta, când alţii îşi dau osteneala să fie amabili faţă de noi. O simplă natură prietenoasă nu va răspunde la acele cuvinte cu acel serios „Înapoia Mea, satan!” Dar repet, Domnul a privit cuvintele ucenicului Său nu ca pe o simplă expresie a unei voinţe bune şi a unei simpatii personale faţă de Persoana Sa, ci El le-a judecat, le-a cântărit în prezenţa lui Dumnezeu şi a constatat imediat că ele au fost pornite de la duşman; căci el, cel care se poate transforma în „înger al luminii”, deseori se ascunde înapoia cuvintelor amabile şi prietenoase.

La Toma

În acelaşi mod a acţionat Domnul cu Toma în evanghelia după Ioan 20. Toma L-a omagiat prin cuvintele „Domnul meu şi Dumnezeul meu”. Însă cu toată această omagiere Domnul nu putea fi coborât de la înălţimea morală pe care El sta şi de unde El auzea toate şi vedea toate. Fără îndoială cuvintele ucenicului erau sincere şi veneau dintr-o inimă luminată de Dumnezeu şi simţea căinţă faţă de Mântuitorul înviat, în loc să se îndoiască

mai departe a renunţat la îndoială şi a adorat. Dar Toma s-a ţinut cât s-a putut de mult departe; el a depăşit măsura. Într-adevăr, toţi ucenicii au fost necredincioşi cu privire la înviere. Dar Toma a explicat că voia să rămână în necredinţă atât de mult, până când el prin simţul său şi cu ochii săi va fi convins de contrariul. Aceasta era starea lui morală. Isus o judecă şi îl pune pe Toma, ca odinioară pe Petru, la locul care i se cuvine, spunându-i: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut; ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut."

Într-o situaţie asemănătoare, nu ar fi inimile noastre cuprinse de uimire? Cu siguranţă ele nu s-ar împotrivi atacurilor venite asupra lor prin voinţa bună a lui Petru şi omagierea adusă de Toma. Dar Învăţătorul nostru desăvârşit nu stătea acolo pentru Sine Însuşi, ci pentru Dumnezeu şi adevărul Său. Tot aşa în timpurile de demult israeliţii au vrut să arate onoare faţă de Chivotul legământului şi să-l ducă pe câmpul de luptă (1 Samuel 4), prin aceasta vrând oarecum să exprime că în prezenţa lui toate vor trebui să se desfăşoare cu bine; dar aceasta nu era suficient pentru Dumnezeul lui Israel. El avea cu totul alte planuri. Căci cu toate că chivotul legământului era în mijlocul lui Israel, poporul a fost totuşi bătut de filisteni. Şi tot aşa au fost mustraţi Petru şi Toma, cu toate că Isus, care tot

mai era Dumnezeul lui Israel, a fost onorat prin ei.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (11)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu